

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ἘΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 511

Ἔτος ΚΒ΄.

1 Φεβρουαρίου 1967 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΚΑΙ ΤΑ ΚΤΗΘΕΝΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΑΝ ΤΩΝ ΚΤΗΘΕΝΤΩΝ

ΤΙΜΑ ὄντως τὴν ἐλληνικὴν πολιτείαν, καὶ εἰδικώτερον τὸ ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης, ἢ ὑπ' ἀρ. 132010/17—12—66 ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς κ. κ. Εἰσαγγελεῖς Ἐφετῶν καὶ Πρωτοδικῶν τοῦ Κράτους. Ἡ ἐγκύκλιος αὐτῇ, ἀπαύγασμα βαθεῖας νομικῆς σκέψεως, καὶ συνταγματικῆς εὐαισθησίας, προσδίδει ὄντως ἰκανότητα τοῦ εἰσηγητοῦ νὰ συλλαμβάνη θέματα λεπτοτάτης ὑφῆς καὶ νὰ ἐπιτυχάνῃ τὴν ἀπαρασάλευτον θεμελίωσίν των δι' ἐκφράσεως καὶ ἐπιχειρηματολογίας ἀρίστης.

Θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ κ. Σμαίλης, καίτοι θὰ προσκρούσωμεν εἰς τὴν ἐγνωσμένην μετριοφροσύνην του, νὰ τὸν συγχαρῶμεν καὶ τοῦ διερμηνεύσωμεν δημοσίως τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν χιλιάδων λαοῦ, αἵτινες ἀνακουφίζονται ἐκ τῆς ἐνεργείας του καὶ παύουν νὰ αἰσθάνωνται ὡς εἴλωτες καὶ πληβεῖοι ἐστερημένοι στοιχειωδῶν δικαιωμάτων.

Πέραν ὅμως τῆς ἐπαινετῆς καὶ πολυβραβεύτου πολιτειακῆς ὡς ἄνω ἐνεργείας, θὰ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι παράγων συντελεστικός τοῦ πραγματοποιηθέντος θριάμβου

ὑπῆρξε ἡ μαχητικὴ καὶ ἀγωνιστικὴ δραστηριότης τοῦ λαοῦ μας, τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.

Ἡ σταθερὰ ἐμμονή, τὸ συνεπὲς ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα, ὁ ἀσυμβίβαστος ἀγὼν, ἡ ἀγόγγυστος ὑπομονὴ καὶ ἀνοχὴ τῶν προσηλοκισμῶν καὶ συκοφαντικῶν ὕβρεων, διήγειρε ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν εὐπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ, ἰδιαίτερος εὐαρεστουμένου ἐπὶ τοῖς ἀγωνιζομένοις διὰ τὰ ὅσια καὶ τὰ δίκαια, ἐτέρωθεν δὲ ἐφείλκυσε τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀρμοδίων, οἵτινες ὡμολόγησαν, ὅτι κακῶς στεροῦνται τῶν πολιτειακῶν εὐεργετημάτων τοιοῦτοι εὐγενεῖς καὶ ἀνιδιοτελεῖς μαχηταί.

Ὑπέροχος ὄντως ὁ λαὸς μας καὶ ἀξιοθαύμαστος. Αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ δικαιούμενος υἱάν, ὁ βραβευόμενος Ἡρακλῆς. Τὸν ἐθαυμάσαμεν κατὰ τὴν κάθοδόν του εἰς τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τὸν ἐγνωρίσαμεν, τὸν ἐκτιμήσαμεν.

Ἀξίζει, τῷ ὄντι, νὰ ὑπομνήσωμεν τὰς ταλαιπωρίας τοῦ παρελθόντος, τὴν ἐξορίαν

τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου εἰς Μυτιλήνην, τὰς θλίψεις τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, τὰς παραστάσεις εἰς ὑπουργεῖα, καὶ τὴν πεπαρορησιασμένην διαφώτισιν τῶν ἀρμοδίων, ἐν οἷς καὶ τοῦ ἐκλεκτοῦ ὄντως κ. Σμαίλη, ὅστις μεταξὺ ἄλλων συνέταξε ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἐν συνεργασίᾳ μὲ τοὺς Διοικητικούς παρὰγοντας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τὴν περὶ γάμων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν πραγματείαν του.

Αἱ πικρίαι ἐκεῖναι ἐγέννησαν τὴν παροῦσαν νίκην, κατὰ τὸ «οἱ σπείροντες ἐν δάκρυσιν ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦσιν».

Τὸ πᾶν ὅμως δὲν ἐτελείωσεν. Ἡ νίκη αὕτη θὰ προκαλέσῃ πείσμονα τὴν ἀντίδρασιν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Θὰ πρέπει, ὥς ἐκ τούτου νὰ διασφαλισθῇ τὸ κεκτημένον. Πρέπει ἀκόμη καὶ πέραν τοῦ κεκτημένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀξιοποίησιν τοῦ κινήματος ἡμῶν καὶ δὴ ἐν ἡμέραις ὑπούλων ἐρωτροπῶν πρὸς τὸν Παπισμόν.

Βεβαίως εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν ἡ Αὐτοκέφαλος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐπανεφέρειν τὴν ἑορτολογιακὴν ἐνότητα, διὰ τῆς ἐπιστροφῆς τῆς εἰς τὴν πρὸ τῆς καινοτομίας ἡμερολογιακὴν κατάστασιν· ἐφ' ὅσον ὅμως τοῦτο δὲν ἐπιτυγχάνεται ἀπαιτεῖται ἀγὼν διὰ τὴν κοινωνικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἡμῶν κατοχύρωσιν, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν ἐνεργότερον νὰ συμβάλωμεν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀμύνης κατὰ πάσης ἀποπειράς ἐναντίον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐμπρὸς λοιπὸν ἀγωνιστικώτεροι διὰ τὴν συνέχισιν τῶν ἀγώνων.

Ὅπλα ἡμῶν ἐνότης τῶν δυνάμεων, ἡ ἀγάπη, ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν, ἡ σύστασις ἐνιαίου μετώπου διὰ τῆς ἐνώσεως ὅλων τῶν παλαιοημερολογιτῶν. Πολιτικοὶ ἄνδρες, προσελθόντες ἐκ τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ κόσμου καὶ κατέχοντες τὴν βουλευτικὴν ιδιότητα, θὰ πρέπει νὰ ἐντείνουν τὰς προσπάθειάς των καὶ ὁ λαός, ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ ἐκτελέσῃ τὰ παραγγέλματα τῶν Ποιμεναρχῶν του. Τὸ σύνθημά μας : **«Καὶ τὰ κτηθέντα καὶ πέραν τῶν κτηθέντων»**

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ὁ σκοπὸς τοῦ κηρύγματος εἶναι ὁ αὐτός, ὃν εἶχεν ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὁ αὐτός, ὃν ἐπιδιώκει ἡ ὑπ' Αὐτοῦ ἰδρυθεῖσα Ἐκκλησία. Σκοπὸς τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἦτο ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ κληρονομία τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ μακαριότητος. «Ἐγὼ ἦλθον, ἵνα ζῶν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσι» (Ἰωάν. 10, 10). «Οὐ γὰρ ἦλθον, ἵνα κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σώσω τὸν κόσμον» (Ἰωάν. 12, 47). Πλὴν ἀλλὰ σκοπὸς τοῦ Σωτῆρος ἦτο ταῦτοχρόνως καὶ ἡ δόξα τοῦ ἀποστείλαντος Αὐτὸν Θεοῦ Πατρὸς· «ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς μοι, ἵνα ποιήσω» (Ἰωάν. 17, 4). «Ἐμὸν βρῶμά ἐστιν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον» (Ἰωάν. 4, 34).

Ἡ Ἐκκλησία ἀφ' ἐτέρου ἡ ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ συνεχίζει τὸ ἔργον Αὐτοῦ, τὸν ἀγιασμόν δηλ. καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν, ἡ ἐπιτυχία τῆς ὁποίας συνεπάγεται τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. «Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὥπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. 5, 16) «Πάντα δὲ ταῦτα τὰ διάφορα εἰς ἓν τέλος ὁρᾷ τοῦ Θεοῦ τὴν δόξαν, τῆς Ἐκκλησίας τὴν οἰκοδομήν» παρατηρεῖ ὁ Ἱ. Χρυσόστομος (Μ. Ε. Π. 48, 682). Σκοπὸς, ὅθεν τοῦ κηρύγματος εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ σκοπὸς δὲ οὗτος ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς καταπολεμήσεως τῆς ψυχοφθόρου ἁμαρτίας, τῆς ἐπιβουλευομένης τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ συνεπῶς ἐχθρικῶς ἀείποτε διακειμένης πρὸς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ἐφ' ὅσον δὲ τινὲς μὲν τῶν ἀνθρώπων ἀνεγεννήθησαν ἤδη διὰ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Χριστοῦ, ἄλλοι δὲ πάλιν ὑπνώττουν εἰσέτι ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνοίας καὶ δὲν ἐγνώρισαν τὸν ἓνα καὶ μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλεν Ἰησοῦν Χριστόν, σκοπὸς τοῦ κηρύγματος εἶναι ἡ αὐξησις μὲν καὶ ἡ τελείωσις καὶ ὁ ἀγιασμός τῶν πρώτων καὶ ἡ τελικὴ τῶν σωτηρία, ἡ ἀφύπνισις δὲ τῶν δευτέρων διὰ τῆς ἐλλάμψεως αὐτῶν διὰ τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας καὶ ἡ προσαγωγή αὐτῶν εἰς τὸν Χριστόν τὸν φορέα τῆς «Χάριτος καὶ ἀληθείας». Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἔχομεν τὸ οἰκοδομητικὸν κήρυγμα, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τὸ οὐτω λεγόμενον ἱεραποστολικόν. Ἐννοεῖται, ὅτι τοῦ δευτέρου γίνεται χρῆσις ὅχι μόνον προκ

Ἡ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Κάποιος ἀρχαῖος σοφὸς εἶπε : **Κάθε φορὰ ποὺ συναναστρέφομαι μὲ ἀνθρώπους, γυρίζω στὸ σπῖτι μου ὀλιγώτερο ἄνθρωπος**». Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ὅταν ἀφήνωμε τὸν ἑαυτὸν μας νὰ παρασυρθῇ σὲ ἄκαρπες καὶ ἄσκοπες συζητήσεις. Καλύτερο εἶναι νὰ σιωπᾷ κανεὶς, παρὰ νὰ μιλᾷ, χωρὶς νὰ προκαλῇ ὠφέλειαν.

Εἶναι πολὺ βοηθητικὸ γιὰ τὴν πνευματικὴ πρόοδο ν' ἀπομακρύνεται κανεὶς ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ὄταν εὐκόλα θέλῃς νὰ ἀπομονωθῇς, τότε χωρὶς πνευματικὸ κίνδυνον μπορεῖς νὰ ἐμφανίζεσαι δημοσίως.

Ὅταν χωρὶς ἐσωτερικὴ στενοχώρια σιωπᾷς, μπορεῖς καὶ νὰ μιλᾷς μὲ ἀσφάλεια. Ὅταν συνήθισες εὐχάριστα νὰ πειθαρχῇς καὶ νὰ ὑπακούῃς, τότε μπορεῖς καὶ νὰ κάθεσαι ἥσυχά στὶς πρῶτες θέσεις. Ὅταν ἡ συνείδησίς σου εἶναι εἰρηνικὴ καὶ δὲν σὲ ἐλέγχει, τότε εἶσαι πραγματικὰ χαρούμενος. Μέσα ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ξεπηδοῦσε ἡ πεποίθησις τῶν Ἀγίων. Ὅσο μεγαλύτερες ἀρετὲς καὶ ἂν τοὺς στόλιζαν, ὅσο πλούσιες κι' ἂν ἦσαν οἱ χάρες τους, τὸ μεγαλύτερο στολίδι τους ἦταν ἡ ταπείνωσις.

Ἀντίθετα οἱ κακοὶ καὶ οἱ φαῦλοι στηρίζουν

μένον καὶ περὶ ἐκείνων, οἵτινες εἶναι μὲν βεβαπτισμένοι, λόγῳ ὅμως τῆς συχνῆς διαπράξεως τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τῆς ἁγιαζούσης Ἐκκλησίας, ἀπώλεσαν τὴν ἠθικὴν εὐαισθησίαν, κατέστησαν ἐξ ὁλοκλήρου ψυχροὶ καὶ «τὴν πίστιν ἤρνηνται καὶ εἰσὶν ἀπίστων χεῖρους».

τὴν πεποίθησίν τους στὶς φανταστικὰς τοὺς δυνατότητες καὶ γίνονται ἔτσι πνευματικὰ τυφλοὶ.

Ὅσο εὐσεβὴς καὶ ἂν εἶσαι, ἀσφάλεια ἀπέλυτη στὴ ζωὴ αὐτὴ δὲν ὑπάρχει. Ὅσοι ἄφησαν τὴν αὐτοπεποίθησί τους νὰ θεριέψῃ μέσα στὸν γενικὸν θαυμασμόν, αὐτοὶ διατρέχουν τὸν πῶς μεγάλο κίνδυνον γιὰ μιὰ καταστρεπτικὴ πτώσι. Γι' αὐτὸ ἴσως εἶναι καλύτερο νὰ μὴ εἶναι κανεὶς τελείως ἀπηλλαγμένος ἀπὸ πειρασμούς, ἀλλὰ συχνὰ νὰ ἀντιμετωπίζῃ ἐπιθέσεις, γιὰ νὰ μὴ γίνεταί ὑπερήφανος καὶ βασίζεται στὶς κοσμικὰς δυνάμεις.

Εὐτυχὴς ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἐπιδιώκει τίς κοσμικὰς χαρὰς ποὺ γρήγορα περνοῦν καὶ χάνονται. Εὐτυχὴς ὅποιος μπορεῖ νὰ καθαρῇ τὴν ψυχὴν του ἀπὸ κάθε ἀνώφελη φροντίδα καὶ σκέπτεται μόνον τὸν Θεὸν καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Εὐτυχὴς ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ ἀναθέτῃ στὸ Θεὸ μὲ πεποίθησιν τὰ πάντα. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀσκεῖται στὴ συντριβὴ τῆς καρδιάς δὲν θὰ ἀπολαύσῃ ποτὲ τὴν θείαν παρηγορίαν.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃς ὅμως τὴν συντριβὴν τῆς καρδιάς καὶ τὴν κατάνυξι, πρέπει νὰ κλεισθῇς στὸ ταμεῖον σου, πρέπει νὰ φύγῃς μακριὰ ἀπὸ τὸν θόρυβον τοῦ κόσμου, ἔτσι ὅπως τὸ λέγει ὁ ψαλμωδὸς : «ἅ λέγετε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, ἐπὶ ταῖς κοίταις ὑμῶν κατανύγητε». (ψαλμ. 4, 5)

Μέσα στὸ ἥσυχον ταμεῖον σου θὰ βρῇς ἐκεῖνο ποὺ τόσο εὐκόλα χάνεις μέσα στὸν κόσμον. Πηγὴ ἀστείρευτης χάριτος εἶναι ἡ προσευχὴ ποὺ γίνεται σ' ἓνα ἥσυχον μέρος. Ἡ ἀτοξία στὴν προσευχὴ φέρνει κούρσας καὶ ἀνία.

Ἀπὸ τὸ Κατηχητικὸν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ Πειραιῶς.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Μέρος 24ον

Ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς πνευματικῆς ζωῆς πολλὰ-
κις ὁ Μοναχὸς καὶ ὁ κάθε Χριστιανὸς, ἀπατῶν-
ται ὑπὸ τοῦ διαβόλου καὶ πίπτουν εἰς διάφορα
βαρύτερα ἢ ἐλαφρότερα ἁμαρτήματα, δι' ἃ κα-
τόπιν λυποῦνται καὶ ἀπελπίζονται ὑπερμέτρως.
Ἀποτελεῖ καὶ τοῦτο μίαν παγίδα σατανικὴν διὰ-
νὰ ἀπογινώσκει ὁ πνευματικῶς ἀγωνιζόμενος καὶ
νὰ ὑπολαμβάνῃ, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον σωτηρία
δι' αὐτόν. Εἰς τὰ ὧτά του ἤχει συνεχῶς, κατ' ἐπὶ
ρειαν πειρασμικὴν, «οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ
ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ».

Ὁ ἔμπειρος ὁμῶς εἰς τὰ τῆς πνευματικῆς καὶ
μοναχικῆς βιοτῆς, εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας
τῆς πτώσεως δὲν δειλιά, οὔτε ἀποκάμνει, ἀλλὰ
προστρέχει - ὥς ὁ ἄσωτος υἱὸς - εἰς τὰς ἀγκάλας
τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς ἐκζητῶν ἔλεος καὶ συγ-
γνώμην.

Ὁ πνευματικὸς βίος καὶ ἡ κατὰ Χριστόν ἐνά-
ρετος ζωὴ εἶναι συνυφασμένα μὲ πολλοὺς πνευ-
ματικοὺς κινδύνους καὶ πτώσεις, εἰς ἃ ὑπό-
κειται πολλάκις καὶ ὁ ὑψηλὴν πνευματικὴν ζωὴν
διάγων καὶ μεγάλα ὕψη ἀγιότητος προσεγγίσας.

«Πίπτ' ἔγειρε» διακελεύουν οἱ ἀγιώτατοι
τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες, τονίζοντες πάντοτε εἰς
ἅπαντα τὰ συγγράμματά των τὸ ἀναγκαῖον τῆς
συννοισθήσεως τῆς ἁμαρτωλότητος καὶ τῆς μετα-
νοίας μέχρι ἐσχάτης πνοῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ
μετάνοια ἀποτελεῖ δεῦτερον βάπτισμα καὶ ἡ δύ-
ναμις αὐτῆς εἶναι τοσοῦτον μεγάλη, ὥστε καὶ
ἐκ τοῦ Ἀδου τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν παθῶν νὰ
δύναται νὰ ἐγείρῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ τὸν
ἀνυψώσῃ μέχρι τρίτου Οὐρανοῦ.

Ἀπὸ τὴν τελετὴν τῆς Καταδύ-
σεως εἰς Στυλίδα. Προπορεύ-
εται ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Δή-
μου Λαμίας. Τὴν τελετὴν ἐτί-
μησαν διὰ τῆς παρουσίας των
οἱ ἱερεῖς τῆς περιφερείας προ-
εξάρχοντος τοῦ Ἀρχιμανδρί-
του πατρὸς Εὐσεβίου, ὅστις
καὶ ἐξεφώνησεν τὸν πανηγυ-
ρικόν. Εἰς τὴν ἐορτὴν παρέστη
ἐκτὸς τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν καὶ
ὁ Δήμαρχος Λαμίας, ὅστις καὶ
διέθεσε τὴν Φιλαρμονικὴν τοῦ
Δήμου Λαμιέων.

Εἰς τοὺς ἐφημερίους, τὸν
Πρόεδρον καὶ τὸ Διοικητικὸν
Συμβούλιον ἀνήκουν θεομὰ
συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐπιτυ-
χίαν τῆς ἐορτῆς ταύτης.

ΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΖΩΗ

Ἀφοῦ ὑπάρχει ζῶν καὶ αἰώνιος Θεός, ὑπάρχει καὶ ἀνάστασις νεκρῶν καὶ μέλλουσα ζωὴ. Σύσσωμος ἡ ἱστορία ὅλων τῶν ἔθνων καὶ θρησκειῶν, διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐπίστευεν ὅτι πέραν τοῦ τάφου ὑπάρχει αἰώνιος ζωὴ καὶ ἀναπόδοσις.

Δόγμα τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, καὶ δίδαγμα τῶν ἁγίων Πατέρων εἶναι ὅτι μετὰ τὸν θάνατον ὑπάρχει αἰώνιος καὶ πνευματικὴ ζωὴ, καὶ ἀτελεΐτης, διότι ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς

ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ αἰωνιότης. Ὁ Παντοδύναμος Θεὸς ὡς εὐσπλαγχνος καὶ δίκαιος κριτὴς, τοῖς μὲν δίκαιοις θὰ χάριση ζωὴν αἰώνιον ἐν Οὐρανοῖς, τοῖς δὲ ἁμαρτωλοῖς κόλασιν αἰώνιον. «Θεὸς ἐστὶ κριτὴς καὶ ἀνταποδότης ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ» (Κύρ. Ἀλεξανδ.) Λέγει ὁ Κύριος ὁ βασιλεὺς τῶν αἰώνων. «Καὶ ἐκπορεύονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς Ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς Ἀνάστασιν κρίσεως». (Ἰωάν. ε'. 29 πρ. βλ. Ματθ. κε'. 31–46). Ἄν ἡ πολιτεία ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ

«Δεινὸν ἢ ραθυμία, μεγάλη ἢ μετάνοια!», ψάλλει ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία διὰ νὰ δείξη καὶ ὑπερτονίσῃ τὴν ἀπεριόριστον καὶ μεγάλην ἰσχὺν τῆς μετανοίας, ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδεὶς δύναται νὰ σωθῇ, καθότι οὐδεὶς εἶναι ἀναμάρτητος καὶ ἐάν μίαν ἡμέραν ζῆση ἐπὶ τῆς γῆς.

«Ἀμωρτιῶν πλήθη», ὅθεν, συσσωρεῖται καὶ συγκεντροῖ ἐν ἑαυτῷ πᾶς θνητὸς κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωὴν, δι' ἧς ὀφείλει νὰ μετανοῇ καὶ νὰ ζητῇ συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ἐάν οἱ ἅγιοι ζῶντες ἐπὶ γῆς δὲν ἡδυνήθησαν νὰ τηρήσουν ἑαυτοὺς ἀμολύντους καὶ ἀσπίλους τῶν ρύπων τῆς ἁμαρτίας, πόσω μᾶλλον ἡμεῖς οἱ μὴ ἔχοντες τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν τῶν ἁγίων θὰ δυνηθῶμεν νὰ ζήσωμεν ἀναμωρτήτως καὶ νὰ διαφυλάξωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τὴν διάπροξιν ἁμαρτιῶν;

Βεβαίως ὄχι. Διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ ἐν ἁμαρτίαις γεννώμεθα καὶ ἐν ἁμαρτίαις ζῶμεν, ἔχομεν χρέος ἱερὸν νὰ συνερχώμεθα, νὰ συναισθανώμεθα τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς ἡμῶν εἰς τὸν Θεόν καὶ νὰ μετανοῶμεν, σκεπτόμενοι, ὅτι ἐκάστη ἡμέρα εἶναι ἡ τελευταία τοῦ ἐπιγείου ἡμῶν βίου.

Διὰ τῆς μετανοίας δύναται ὁ ἐν Χριστῷ ζῶν ἄνθρωπος νὰ εὐαρεστήσῃ τὸν Θεόν, νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν χάριν καὶ νὰ ἀποβῇ ἐναρετώτερος ἢ πρὸ τῆς πτώσεως.

Ἀναφέρεται εἰς τὸ Λαουσαϊκὸν ἡ περίπτωσις

ἀσκητρίας, ἥτις ἡσκήτευσεν μὲ δύο ἄλλας παρθένους, καὶ ἡπατήθη ὑπὸ τοῦ διαβόλου καὶ ἐξέπεσεν εἰς τὴν θανάσιμον καὶ βαρυτάτην ἁμαρτίαν τῆς πορνείας. Μετὰ τὴν πράξιν ὅμως τῆς ἁμαρτίας, ἦλθεν εἰς τοσαύτην συναισθησιν καὶ μετάνοιαν, ὥστε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τῆς (τριάκοντα ἔτη) ἔζησεν ἐν ἄκρα σκληραγωγίᾳ καὶ ἐγκρατεῖα καὶ ὀρετῇ, δι' ἧς ἀπεκαλύφθη εἰς ἀγιώτατον ἀσκητὴν — ὅτι εὐηρέστησε τὸν Θεόν περισσότερον ὅφ' οὗ μετενόησεν ἢ ὅτε ἦτο Παρθένος.

Αὕτη εἶναι ἡ δύναμις τῆς μετανοίας, ἡ ὁποία φέρει τὸν ἄνθρωπον, ὃχι μόνον εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, ἀλλ' ὅταν εἶναι ἀπὸ μέσης καρδίας ἀναβιβάζει τὸν μετανοοῦντα καὶ εἰς ὑψηλότερον βαθμόν.

Ἄς μετανοῶμεν, λοιπόν, ὁσάκις διὰ τῶν λογισμῶν, λόγων καὶ ἔργων παροργίζομεν τὸν Θεόν καὶ ἅς προσπαθῶμεν νὰ εὕρισκώμεθα πάντοτε ἐν μετανόᾳ καὶ ἱεξιμολογήσει, ἵνα κατὰ τὸ «**ὅπου εὕρῃ σε, ἐκεῖ καὶ κρινῶ σε**» τοῦ Προφήτου ἀξιωθῶμεν νὰ τύχωμεν ἐλέους, ἀφέσεως ἁμαρτιῶν καὶ συγγνώμης τὴν φρικτὴν ἐκείνην στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ ἡμῶν θὰ χωρισθῇ τοῦ σώματος καὶ θὰ παρασταθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ διὰ τὴν δώση λόγον τῶν πεπραγμένων ὑπ' αὐτῆς! Γένοιτο!

δικάζῃ καὶ νὰ καταδικάζῃ τοὺς κακούργους, καὶ νὰ θέτῃ ποινὰς εἰς αὐτούς, εἰρκτὴν λέγω καὶ θάνατον, πόσον μᾶλλον ὁ Θεὸς ὁ αἷτιος τῆς ζωῆς ἡμῶν καὶ ὑπάρξεως, καὶ δοτὴρ τοῦ ἠθικοῦ νόμου, νὰ μὴ δικαιούται νὰ ἐπιβάλλῃ ποινὰς καὶ τιμωρίας εἰς τοὺς παραβάτας τοῦ θείου Αὐτοῦ θελήματος; Αἰώνιον ἐστὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἀρετῆς, διὰ τοὺς δικαίους, καὶ αἰώνιος ἡ τιμωρία τῶν ἀμαρτωλῶν. Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας βεβαίῳ «Ἐνῶ εὗρω σε, ἐν ἐκείνῳ καὶ κρίνω σε». Ὁ Παντοδύναμος Θεὸς καὶ κριτὴς θὰ κρίνῃ αὐστηρότατα πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, πάντας τοὺς ἀπ' ἀρχῆς καὶ μέχρι τῶν περάτων τῶν αἰώνων ἀνθρώπους, διὰ νὰ λάβῃ ἕκαστος ἀμοιβήν. ἢ τιμωρίαν τῶν πράξεων του, ἀναλόγως. Οἱ μὲν εἰς αἰώνιον ζωὴν, οἱ δὲ εἰς αἰώνιον καταδίκην. Οὐτε ἡ κόλασις ἔχει τέλος, οὐτε ὁ Παράδεισος. ὅπως εὐρεθῆς ἔτσι θὰ κριθῆς : εἴτε εἰς τὴν ἀρετὴν, εἴτε εἰς τὴν ἀμαρτίαν ἐν τῷ καιρῷ τοῦ θανάτου. «Ὁ θεὸς ὁφθαλμὸς τὸ ἐνεστὸς αἰεὶ βλέπει, τὸ δὲ παρωχηκὸς οὐ λογίζεται». (Γρηγ. Νύσσης). Ἐὰν δὲν παραδεχθῶμεν μέλλουσαν ζωὴν, τότε τίς ὁ σκοπὸς τῆς παρουσίας; τίς ὁ σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς; καὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως, διὰ τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου

«Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ :

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ- ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ὑπεύθυνος συντάξεως Γεώργιος Κόιτης
Κάνιγγος 32— Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος δραχμας	15.—
»	Ἐτησία	30.—
Ἐξωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησία	4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ.	1

Αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως.

Μετὰ τῶν ἐστῶτων καὶ οὐ ρεόντων, ἐσόμεθα φῶτα μικρά, φῶς τὸ μέγα περιχορευόντες (Γρ. ὁ Θεολόγος.) «Ἐν δ' ἐπίσταμαι μέγα τὸν κακῶς τι δρώντα, δεινοῖς ἀνταμειβεσθαι κακοῖς» (Ἀρχιλόχος).

Ἄλλ' ἡ ἔλλειψις πεποιθήσεως εἰς τὴν Μέλλουσιν ζωὴν, παρσλβεῖ τὸ ἠθικὸν φρόνημα καὶ ἐξασθενεῖ τὴν θέλησιν καὶ μετὰ καταρρίπτει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀλόγων ζώων.

Ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Στεφάνου. Εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποστ. Μάρκου Κορωπίου Ἀττικῆς.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν εὐσεβῶν ἀναγνωστῶν «Φωνῆς Ὁρθοδοξίας», ὅτι ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ εἰς κομψὸν μικρὸν τεῦχος ἐπὶ καιρὸς μελέτη τοῦ Θεολόγου Γυμνασιάρχου κ. Ἰωάννου Ἀγ. Παπαϊωάννου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Προδοσία τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὸ Φανάριον».

Αὕτη διατίθεται εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν πρὸς 6 δρχ.

Μικραὶ εἰδήσεις**ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ**

Α

Σύμπας παλαιοημερολογιτικὸς κόσμος Ἑλλάδος τελεῖ ἐν ἀναβρασμῷ ἐξ αἰτίας μελετωμένης ἀκυρώσεως ὑπ' ἀρ. 132010 ἐγκυκλίου Ὑπουργείου Δικαιοσύνης στόπ. Ἐνέργειαν πολιτικῆς κυβερνήσεως ἀδύνατον ἀκυρώσῃ κυβερνήσις εἰδικῆς ἐντολῆς ἐν προεκλογικῇ περιόδῳ στόπ. Παρακαλοῦμεν ὑψώσατε φωνὴν διαμαρτυρίας κατ' ἀποδείρας στραγγαλισμοῦ δικαιωμάτων λαοῦ καὶ προστατεύσατε Θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν. στόπ.

Παρακολουθοῦντες ἀγρύπνως ἐνεργείας πολιτικῶν ἀνδρῶν χώρας διατελοῦμεν εὐχαριστοῦντες.

† Ἀρχιεπίσκοπος Γ. Ο. Χ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Παραλῆπται

- 1) Ἀρχηγοὶ Κομμάτων
- 2) Ε. Τομαρᾶς, Βουλευτῆς
- 3) Γ. Κασιμάτης, τ. ὑπουργὸς
- 4) Κ. Στεφαννάκης, τ. ὑπουργὸς
- 5) Γ. Βογιατζῆς, τ. ὑπουργὸς

Β

Ὑπὸ τοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς κ. Εὐαγγέλου Τομαρᾶ ἀπεστάλη πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸν τὸ κάτωθι τηλεγράφημα ἀφορρὸν τὴν δίωξιν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

«Ὡς ἀμέσως ἐνδιαφερόμενος κατόπιν ὑποβολῆς πλείστων ὧσων ἀναφορῶν καὶ ἐρωτησέων μου μέσφ τῆς Βουλῆς αἰτνες παραμένουν εἰσέτι ἀναπάντητοι καὶ ἐκ μέρους τῆς ὑπηρεσίας σας διότι αὕτη ἀφίεται νὰ ρυμουλκεῖται ἀπὸ τὰς κακοδόξους εἰσηγήσεις τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς καταστάσεως ὁμολογουμένως σχισματικῆς ἐναντι τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων καὶ Ἐκκλησιῶν καὶ βλασφήμου τοῦ Τελετουργικοῦ Παναγίου Πνεύματος ὡς πορευομένης μακρὰν τῶν θείων Κανόνων τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς κειμένης νομοθεσίας τῆς Πολιτείας ὡς τὸ τελευταῖον τοῦτο πιστοποιεῖται καὶ ἐκ τῆς προφάτου ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης ὑπ' ἀρ. 132010 ἀπὸ 17 Δεκεμβρίου παρελθόντος ἔτους πρὸς τοὺς Ἀξιοτίμους Εἰσαγγελεῖς τῶν Ἐφετῶν καὶ Πρωτοδικῶν τοῦ Κράτους, ἥτις καὶ κατέστη ἀποδεκτὴ καὶ ἐκτελεστή, παρακαλῶ ὅπως εὐαρεστούμενοι ἐγκρίνητε καὶ μοὶ ἀπο-

ΣΧΟΛΙΑ ΤΥΠΟΥ**Μία πράξις ΗΡΩΪΣΜΟΥ**

Κατὰ τὴν συζήτησιν, ἥτις διεξήχθη εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης τῆς ὑπ' ἀρ. 132010) 17-12-66 ἐπιμάχου ἐγκυκλίου καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σύνολον τῶν Σ. Μητροπολιτῶν οἵτινες «ἐζήτησαν τὰς κεφαλὰς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἐπὶ πίνακι» ὁ ἀείποτε εὐθαρσὴς καὶ γενναῖος Ἱεράρχης Σ. Μητροπολίτης κ. κ. Ἀμβρόσιος ὕψωσε τὴν τίμιναν καὶ ἀγωνιστικὴν φωνὴν του καὶ ὑπεστήριξε τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἠθικὴν, ὡς τεῦτο καταφάνεται καὶ ἐκ τῶν παρατιθεμένων σχολίων.

«Ἐκ τῶν συνοδικῶν Μητροπολιτῶν μόνον ὁ Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβρόσιος ὑπεστήριξε μετὰ θέρμης τοὺς Παλαιοημερολογίτας τονίσας ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτον νὰ διώκωνται ἀριστοὶ Χριστιανοὶ ὁρθόδοξοι, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον δὲν ἀντιστρατεύονται τὴν Ἐκκλησίαν ἀλλὰ εἶναι ὑποδείγματα πιστῶν προσηλωμένων ἀπαρασαλεύτως εἰς τὰς ἐθνικὰς καὶ Χριστιανικὰς Παραδόσεις. Ὁ Ἐλευθερουπόλεως ὑπεστήριξε ἀκόμη ὅτι οἱ ναοὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν πρέπει νὰ ἀνοίξουν καὶ οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου νὰ τελοῦν ἀνεμωδίστως τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα. «Εἶναι ἀπαράδεκτον ἐτόνισεν νὰ διώκονται οἱ Παλαιοημερολογίται καὶ νὰ ἀφένωνται ἐλεύθεροι νὰ δροῦν οἱ χιλιασταί». Ἐλευθερος Κόσμος» 8-2 67

σταλῇ τὸ ταχύτερον ἀντίγραφον τοῦ σχετικοῦ ἐγγράφου σας ὑπ' ἀριθ. 18808 ἀπὸ 6ης Φεβρουρίου ἀποσταλέντος πρὸς Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης περὶ ἀνακλήσεως ἐγκυκλίου ταύτης ἵνα διατυπώσω ἐγκαίρως τὰς ἀτομικὰς μου ἀπόψεις εἰς τὴν Βουλὴν καὶ τὰ ἀρμόδια Ὑπουργεῖα». **Βουλ. Ἀττικῆς Ε. Τομαρᾶς.**

Γ

Ὑπὸ τοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς κ. Ε. Τομαρᾶ ἀπεστάλη πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων τὸ κάτωθι τηλεγράφημα, ἀφορρὸν τὴν δίωξιν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

«Παρακαλεῖται ὁ ἀξιότιμος κύριος Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ὅπως πληροφορήσῃ τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων ἐὰν ἀληθεύωσιν τὰ ἀναγραφόμενα εἰς τὰς ἐφημερίδας περὶ ἐπεμβάσεως τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης καὶ ἐν τίνι δικαιώματι τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας παραβιάζει τὸ ἰσχύον Νομοθετικὸν διάταγμα τοῦ ἔτους 1923 καὶ ζητεῖ ἀνελεύθερα καὶ πειστικὰ μέτρα.

Ὁ ἐρωτῶν Βουλευτῆς Εὐάγγελος Τομαρᾶς.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΔΩΡΕΑ 30. 000

Ο Ὁρχιμ. π. Ἐφραίμ, Ἱερατικός προιστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος DETROIT Ἀμερικῆς, ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν ἕτερον τσέκ 1.000 Δολλαρίων προσφορὰν τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεφημερίου τοῦ Ἱερομονάχου π. Γεωργίου Τσιφόρου ὑπὲρ τοῦ Τυπογραφείου ἡμῶν.

Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως τὸν ἐκλεκτὸν Ἱερομόναχον πατέρα Γεωργιον πάντες οἱ κληρικοὶ τῆς ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἰδιαιτέρως οἱ γνωστοὶ τοῦ Ἱερομονάχου, Μοναχοὶ καὶ Λαϊκοὶ διὰ τὴν συγκινητικὴν αὐτοῦ προσφορὰν.

Χιλιασμός

Εἰς πολλὰ ἑλληνικὰ χωρία, παρατηρεῖται τὸ φαινόμενον, οἱ πλείονες τῶν κατοίκων νὰ εἶναι χιλιασταί. Εἶναι τόσο μεγάλη ἡ δρᾶσις τῶν χιλιαστῶν, ὥστε νὰ ἐπεκτείνεται καὶ μέρος ὁκóμη τῶν Μωαμεθανῶν τῆς Θράκης. Καὶ τὸ πλέον δυσάρεστον καὶ ἀποκαρδιωτικὸν εἶναι, ὅτι οἱ «Ποιμένες» καὶ ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς» ἀδιαφοροῦμε καὶ καθεύδομεν περιοριζόμενοι εἰς τὴν ἀπλὴν μόνον τέλεσιν τῶν Χριστιανικῶν ἡμῶν καθηκόντων. Πότε θὰ ἀφυπνισθῶμεν καὶ θὰ θελήσωμεν νὰ ἀναλάβωμεν εὐγενῆ ἀγῶνα κατὰ τῶν χιλιαστῶν καὶ τῶν ἄλλων προπαγανδῶν, αἵτινες ὑπούλως, καταχθονίως καὶ σατανικῶς δρῶσι πρὸς ἀποπλάνησιν τῶν χλιαρῶν καὶ ἀφελῶν χριστιανῶν;

Ἔως πότε θὰ ἀφῆνωμεν τὰ λογικὰ πρόβατα νὰ κατασπαράσσονται ἀπὸ τοὺς «βαρεῖς λύκους», καὶ νὰ ἀποθνήσκουν ἐν τῇ κακοδοξίᾳ, τῇ πλάνῃ, καὶ τῇ αἵρέσει;

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Φιλοθέης (19 Φεβρ.) συμπιπτοῦσα ἐφέτος μετὰ τὸ Ψυχοσάββατον, θὰ ψαλῇ κατὰ τὸ τυπικὸν τὴν παραμονήν, ἥτοι τὴν Παρασκευὴν (18 Φεβρ.) εἰς τὸν δώνυμον Ἱερὸν Ναὸν, παρὰ τὸ τέρμα Λεωφορείων ἂνω Πετράλων δι' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας.

Ἡ κατάργησις τῆς νηστείας

Καθ' ἃ ἀναφέρεται εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον» (Ἰανουάριος 1967), «οἱ Ἀμερικανοὶ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἐπισκοποὶ κατήγγησαν πρὸς τινες τὴν κρεωφαγίαν τῆς Παρασκευῆς καὶ ἔσχον ἀπὸ τὸν 9ον αἰῶνα, βάσει ἐκκλησιαστικοῦ κανόνος».

Ὁ σημεῖον δηλονότι παρατηρεῖται μία τάσις χαλαρώσεως καὶ ἀποδεσμεύσεως τῶν Παλικῶν ἀπὸ τοὺς ἱεροῦς καὶ ὄνας καὶ τὰς σεπτὰς παραδόσεις πρᾶγμα, τὸ ὅποιον καθιστᾷ ἀδύνατον τὸν περαιτέρω διάλογον μετ' αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἐνώσεως ἢ ἐνότητος τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Πρὸς τί αἱ θεολογικαὶ συζητήσεις καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων μετ' ἐκείνων, οἵτινες καταφρονοῦν τὰ ὅπτα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων θεσιπθῆναι; Πρὸς τί πᾶσα προσπάθεια συνεννοήσεως μετὰ τῶν προοδευτικῶν καὶ παμφάγων Λατίνων, οἱ ὅποιοι παραδοκοῦν εὐκαιρίαν κατάλληλον πρὸς ὑποταγὴν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Ἀνησυχητικὸν φαινόμενον

Ἐπιστήμονες, διανοούμενοι καὶ δημοσιογράφοι ἤρχισαν προσφάτως νὰ ἀνησυχῶν καὶ νὰ διαμαρτύρωνται ἐντόνως διὰ τὰ ἀπαισία ἔργα τοῦ κινηματογράφου, τὸν ὅποιον χαρακτηρίζουν ὡς γκαγκστερικὴν βιομηχανίαν. Πραγματικῶς εἶναι τοσοῦτον φθοροποιὸς καὶ ἐπιζήμιος ἠθικῶς ὁ σύγχρονος κινηματογράφος, ὥστε νὰ ὀδηγῇ τὴν νεολαίαν εἰς τὸ ἔγκλημα, τὴν ἁμαρτίαν καὶ παντὸς εἶδους ἀκολασίαν καὶ ἠθικὴν ἐκτροπὴν. Αἱ ἐλεεινὰι προβολαὶ τοῦ ἐμποδίζουσιν τὰς ψυχὰς τῶν νέων μετὰ τὰς ἀρχὰς τῆς κατωτέρωτης, τῆς ἀνηθικότητος καὶ τῶν χαμερπῶν ἡδονῶν καὶ παθῶν.

Ποῖος, τέλος πάντων, θὰ ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν διὰ τὴν κάθαρσιν τοῦ σημερινοῦ διαβλητοῦ καὶ ἐπιβλαβοῦς θεάματος, ὅπερ τοσοῦτον ἐπικινδύνως λημιίνεται τὴν νεολαίαν; Ποῖος θὰ κάμῃ τὴν ἀρχὴν διὰ μιαν σταυροφορίαν παντελοῦς καθαρμοῦ τῶν ταινιῶν καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ ἐργασθῇ θετικῶς πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ὑψηλοῦ ιδεώδους τούτου;

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ν' ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)